

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 lipca 2021 r., wydaną pod znakiem (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonej M. S. jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy, jakiemu uległa ona w dniu 22 marca 2016 r. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 26 lipca 2021 r. ustaliła, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej wynosi 5%. Wobec tego, odszkodowanie ustalone zostało w kwocie 5165 zł, tj. 5 x po 1033 zł za każdy procent długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła M. S., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie ubezpieczonej jednorazowego odszkodowania w łącznej kwocie 67 145 zł oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Zaskarżonej decyzji odwołująca się zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, wyrażający się w przyjęciu, iż ubezpieczona doznała jedynie 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, podczas gdy faktycznie doznany długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 65%. W sporządzonym do odwołania uzasadnieniu skarżąca rozwinęła tak sformułowany zarzut.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie w całości, nie znajdując podstaw do zmiany zajętego uprzednio stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. w 2016 r. współpracowała z (...) w W. na podstawie umowy cywilnoprawnej, gdzie wykonywała czynności doradcy (...). Z tytułu zawartej ze spółką umowy, była objęta ubezpieczeniem wypadkowym.

W dniu 22 marca 2016 r. M. S. wraz z dwoma innymi osobami zatrudnionymi w tej samej spółce - (...) i Ł. Ż., miała w ramach współpracy ze spółką (...) jechać na szkolenie, które odbywało się w T.. Trasę ze S. do T. mieli oni pokonać samochodem. M. S. siedziała na miejscu pasażera. Około godziny 6:00, na skutek wykonywania przez kierującego pojazdem S. M. manewru wyprzedzania z nadmierną prędkością i w złych warunkach atmosferycznych, pojazd wpadł w poślizg, wypadł z drogi i wpadł do rowu. M. S. straciła wskutek zdarzenia przytomność. Została przewieziona do szpitala w W., gdzie wykonano jej niezbędne badania. Na skutek zdarzenia, M. S. doznała stłuczenia czaszki, urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym, stłuczenia barku, nadgarstka, kostki oraz nerki lewej.

Dowody:

- wyjaśnienia poszkodowanego, k. 9 akt organu,
- karta wypadku, k. 5-8 akt organu,
- zeznania świadka G. B., k. 133,
- przesłuchanie M. S., k. 133v.

Wskutek zdarzenia z 22 marca 2016 r., M. S. przebyła uraz kręgosłupa szyjnego z przewlekłym zespołem bólowym, co spowodowało konieczność korzystania przez nią z zabiegów rehabilitacyjnych. Opisany uraz spowodował, że M. S. doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%.

Dowód:

- dokumentacja lekarska, k. 100-104,
- faktury, k. 105-106,

- opinia biegłych sądowych T. P. i H. M., k. 141-143.

W wyniku zdarzenia z 22 marca 2016 r., u M. S. wystąpiło nadto zaburzenie adaptacyjne o obrazie fobii komunikacyjnej, które spowodowało długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym w wysokości 3%.

Dowód: opinia biegłego sądowego J. K., k. 70-80.

W zakresie układu wzrokowego, M. S. nie doznała wskutek zdarzenia z 22 marca 2016 r. żadnego uszczerbku na zdrowiu - ani długotrwałego, ani stałego.

Dowód: opinia biegłej sądowej D. P., k. 56-57.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione w niewielkiej części.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że stan faktyczny rozpoznawanej sprawy ustalony został na podstawie przedłożonych przez obie strony dowodów z dokumentów, albowiem zarówno ich treść, jak i forma nie były przez nie w trakcie postępowania kwestionowane. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby dowodom tym odmówić wiarygodności. Czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił również zeznania świadka G. B., a także okoliczności, które w ramach przesłuchania powołała sama odwołująca się. Powoływane przez wskazane osoby okoliczności, choć dość ogólne, to jednak pozostawały w zgodzie z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd za podstawę czynionych w sprawie ustaleń uczynił również częściowo przeprowadzone dowody z opinii biegłych, o czym szerzej w dalszej części rozważań.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1205) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Stały uszczerbek na zdrowiu stanowi takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy, natomiast uszczerbek długotrwały jest to naruszenie czynności organizmu powodujące upośledzenie jego czynności na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie (art. 11 ust. 2 i 3 ww. ustawy).

Dla oceny, czy dane zdarzenie można uznać za wypadek przy pracy, należy odnieść się do przepisu art. 3 powołanej ustawy, który formułuje jego definicję. Zgodnie z nią, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą, tj. 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy (art. 3 ust. 1 ustawy). Jak natomiast stanowi art. 3 ust. 3 pkt 6 ww. ustawy, za wypadek przy pracy uważa się również nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania pracy na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia.

Szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu oraz tryb postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2020 r., poz. 233). Jak stanowi jego § 8 ust. 1-3 w zw. z § 11a, stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu komisja lekarska ustala w procentach według tabeli norm oceny uszczerbku na zdrowiu stanowiącej załącznik do rozporządzenia, zwanej dalej „tabelą”. Jeżeli dla danego rodzaju uszczerbku tabela określa dolną i górną granicę stopnia uszczerbku na

zdrowiu, komisja lekarska określa stopień tego uszczerbku w tych granicach, biorąc pod uwagę obraz kliniczny, stopień uszkodzenia czynności organu, narządu lub układu oraz towarzyszące powikłania. Jeżeli dla danego przypadku brak jest odpowiedniej pozycji w tabeli, komisja lekarska ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można przy tym ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji tabeli. W myśl zaś zapisu § 9 rozporządzenia, jeżeli wypadek przy pracy spowodował uszkodzenie kilku kończyn, narządów lub układów, ogólny stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu równa się sumie procentów uszczerbku ustalonych za poszczególne uszkodzenie, w sposób określony w ocenie procentowej, z ograniczeniem do 100%.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało to, że zdarzenie z 22 marca 2016 r., w którym brała udział M. S., miało cechy wypadku przy pracy i tak też zostało zakwalifikowane przez ZUS. Kwestią sporną pomiędzy odwołującą się a organem rentowym pozostawało natomiast to, w jakiej procentowej wartości wyraża się uszczerbek na zdrowiu, którego M. S. doznała wskutek wypadku. Organ rentowy, powołując się na orzeczenie lekarza orzecznika ZUS oraz orzeczenie komisji lekarskiej ZUS utrzymywał, że uszczerbek ten wynosi 5%. M. S. domagała się natomiast przyznania jednorazowego odszkodowania w wysokości odpowiadającej 65% uszczerbkowi na zdrowiu.

Mając na uwadze fakt, iż rozpoznanie niniejszej sprawy wymagało posiadania wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił i przeprowadził dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu: neurologii, ortopedii, okulistyki oraz psychiatrii.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że Sąd za nieprzydatną do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy uznał opinię sporządzoną przez biegłych: B. M. i A. K.. W ramach przedłożonej opinii, biegli stwierdzili, iż u odwołującej się wskutek wypadku nie doszło do powstania ani długotrwałego, ani trwałego uszczerbku na zdrowiu, związanego z urazami ortopedycznymi oraz kwestiami neurologicznymi. Odwołująca się zgłosiła do przedłożonej opinii zarzuty, w której powoływała się zarówno na uchybienia związane z przeprowadzeniem przez biegłych badania, jak i uchybienia w toku rozumowania biegłych oraz nielogiczność wyprowadzonych przez nich wniosków, w szczególności w powiązaniu z przedłożoną do akt dokumentacją medyczną odwołującej się. W odpowiedzi na powyższe, biegli w jednozdaniowej opinii uzupełniającej wskazali, iż nie znajdują podstaw do zmiany zajętego uprzednio stanowiska. Lakoniczność twierdzeń biegłych, zestawiona z okolicznościami powoływanymi przez M. S., nie pozwoliły na uczynienie opisywanej opinii podstawą czynionych w sprawie ustaleń.

Wobec powyższego, Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii innych biegłych z zakresu ortopedii i neurologii w osobach T. P. oraz H. M.. Opinia sporządzona przez tych biegłych była zwięzła, ale jednocześnie spójna, logiczna i w sposób wyczerpujący udzielająca odpowiedzi na zawarte w postanowieniu Sądu tezy dowodowe. Biegli w sposób stanowczy i poparty stosowną argumentacją wskazali, iż wskutek zdarzenia z 22 marca 2016 r., u M. S. powstał długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%, związany z urazem kręgosłupa i przewlekłym zespołem bólowym. Wyprowadzone przez biegłych wnioski poprzedzone zostały przeprowadzonym przez nich, osobistym badaniem odwołującej się. Nadto, zostały one poparte wieloletnim doświadczeniem i fachową wiedzą biegłych. Żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów do sporządzonej przez nich opinii. Wobec powyższego, opinia ta mogła stanowić źródło czynionych w sprawie ustaleń.

Analogicznie odnieść się należało do opinii biegłej sądowej z zakresu okulistyki, D. P.. Również bowiem ta opinia spełnia wszystkie opisane wyżej wymogi, aby możliwe było uznanie jej za wiarygodną i miarodajną pod względem dowodowym. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała wniosków wyprowadzonych przez biegłą. Na tej podstawie możliwe było zatem ustalenie, że jeśli chodzi o urazy związane z narządem wzroku, u M. S. wskutek zdarzenia nie powstał jakiegokolwiek długotrwały lub trwały uszczerbek.

Ustalając stan faktyczny sprawy, Sąd uwzględnił również opinię sporządzoną przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, J. K.. Biegły ten w sposób skrupulatny i poprzedzony badaniem odwołującej się dokonał oceny tego, jakie skutki zdarzenie z marca 2016 r. miało w jej sferze psychicznej. Na tej podstawie biegły wyprowadził jednoznaczny i uargumentowany wniosek, iż przeżycia, jakie wiązały się dla M. S. z wypadkiem, któremu uległa, doprowadziły do

powstania u niej długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3%, związanego z zaburzeniami adaptacyjnymi o obrazie fobii komunikacyjnej. Choć odwołująca się zgłosiła zarzuty do sporządzonej przez biegłego opinii, biegły w sposób przekonujący odniósł się do zgłaszanych przez nią zastrzeżeń w ramach opinii uzupełniającej, podtrzymując uprzednio wyprowadzone wnioski i wyjaśniając metodologię szacowania wysokości uszczerbku na poziomie 3%.

Wszystko powyższe doprowadziło Sąd do przekonania, iż wskutek wypadku, u M. S. doszło do powstania łącznie 8% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, związanego z zespołem bólowym odcinka szyjnego kręgosłupa oraz zaburzeniami adaptacyjnymi w sferze psychicznej. To zaś powoduje, że zaskarżone orzeczenie organu rentowego należało w tym zakresie zmienić, o czym Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. Wysokość należnego odwołującej się jednorazowego odszkodowania ustalona została zgodnie z art. 12 ust. 1 i 5 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przy uwzględnieniu kwoty wskazanej w pkt 1 obwieszczenia Ministra Rodziny i Polityki Społecznej z dnia 19 lutego 2021 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (tj. 8 x 1033 zł).

W pozostałym zakresie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie jako niezasadne oddalono w punkcie drugim wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

3 listopada 2023 r.

S..